FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

fremsat den 11. oktober 2001 [1]

1. Kommissionen har den 25. oktober 2000 anlagt sag i henhold til artikel 226 EF med påstand om, at det fastslås, at Irland ikke inden for den frist, der er fastsat for medlemsstaterne, har gennemført direktiv 96/82/EF [2] i national ret.

I — Direktiv 96/82

2. Det bestemmes i direktivets artikel 1, at det vedrører forebyggelse af større uheld, hvori farlige stoffer indgår, og begrænsning af følgerne heraf for mennesker og miljø med det formål på en sammenhængende og effektiv måde at sikre et højt beskyttelsesniveau i hele Fællesskabet.

3. Medlemsstaterne pålægges i artikel 24 at ændre deres nationale retsregler med henblik på at efterkomme direktivet senest 24 måneder efter dets ikrafttræden og at underrette Kommissionen herom. Medlemsstaterne skal ligeledes meddele Kommissionen de væsentligste nationale forskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af direktivet.

4. Direktivet skulle i henhold til artikel 25 træde i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Da offentliggørelsen fandt sted den 14. januar 1997, trådte direktivet i kraft den 3. februar 1997, således at fristen for gennemførelse i national ret udløb den 3. februar 1999.

II — Den administrative procedure

5. Da Irland ikke havde givet meddelelse om foranstaltninger til gennemførelse af direktivet, tilsendte Kommissionen i maj 1999 Irland en åbningsskrivelse med en frist på to måneder til at fremsætte

1 — Originalsprog: spansk.

2 — Rådets direktiv af 9.12.1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer (EFT 1997 L 10, s. 13).

bemærkninger. De irske myndigheder svarede den 19. oktober 1999, at proceduren for ændring af de nationale regler var iværksat.

6. Kommissionen tilsendte den 27. oktober 1999 Irland en begrundet udtalelse, hvorefter Irland havde en frist på to måneder til at gennemføre direktivets bestemmelser i national ret.

7. I begyndelsen af januar 2000 underrettede de irske myndigheder Kommissionen om, at de beklagede forsinkelsen, og at de snart ville fremsende et udkast til bekendtgørelse. I juli 2000 fremsendte de et udkast til bekendtgørelse med titlen »European Communities (Control of Major Accident Hazards Involving Dangerous Substances) Regulations, 2000)«, og forsikrede, at de ville give meddelelse om bekendtgørelsens vedtagelse.

III — Retsforhandlingerne

8. Da Kommissionen endnu ikke havde modtaget bevis for, at den irske lovgivning var blevet ændret, anlagde den den 25. oktober 2000 sag ved Domstolen. Regeringen, der påstås at have begået traktatbrud, indgav svarskrift den 22. januar 2001. Disse to processkrifter blev suppleret med en replik den 23. februar 2001 og med en duplik den 9. april 2001.

9. Da ingen af sagens parter har fremsat begrundet anmodning om at få lejlighed til at udtale sig, har Domstolen i overensstemmelse med bestemmelserne i procesreglementets artikel 44a truffet afgørelse om at afsige dom uden mundtlig forhandling.

IV — Vurdering af sagen

10. Irland har anerkendt, at det ved udløbet af den frist, der var fastsat i direktiv 96/82 for gennemførelsen af direktivet i national ret, ikke havde opfyldt denne forpligtigelse. I dets processkrifter under retsforhandlingerne for Domstolen har Irland gjort gældende, at tilpasningen af national ret fuldt ud er opnået ved udstedelsen den 21. december 2000 af bekendtgørelsen, benævnt »European Communities (Control of Major Accident Hazards Involving Dangerous Substances) Regulations, 2000)«, og efter offentliggørelsen den 28. august 2000 af loven, der har titlen »The Planning and Development Act, 2000«, der begge er meddelt Kommissionen. Irland gør gældende, at loven er suppleret med en bekendtgørelse fra den irske miljøminister af 31. oktober 2000, uanset at der på det tidspunkt, hvor duplikken blev indleveret, ikke var nogen tegn på, at bekendtgørelsens ordlyd var blevet meddelt Kommissionen.

11. I henhold til artikel 249, stk. 3, EF er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, men overlader det til de nationale

myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen. I henhold til artikel 10 EF træffer medlemsstaterne alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af traktaten, eller af retsakter foretaget af Fællesskabets institutioner.

12. Den irske regering er af den opfattelse, at den har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at opfylde de forpligtelser, der følger af direktivet for så vidt angår Irlands område. Den irske regering udstedte således i juli 1999 et cirkulære, der var rettet til de kompetente myndigheder, og som anbefalede dem at handle, som om fællesskabsreglerne allerede var blevet gennemført i national ret.

13. Domstolen har under alle omstændigheder i sin retspraksis fastslået, at cirkulærer, som vil kunne ændres efter behag af den myndighed, der har udstedt dem, ikke medfører retssikkerhedsgarantier. Således anses en simpel administrativ praksis, der efter sin art kan ændres efter forvaltningens forgodtbefindende, og som ikke er bragt til offentlighedens kundskab på passende måde, ikke for at udgøre en gyldig gennemførelse af traktatens bestemmelser [3].

14. Irland har i sin duplik forsikret, at flere bekendtgørelser, der ville afslutte gennemførelsen af direktivet i national ret, ville blive udstedt i maj 2001, og at deres ikrafttræden var planlagt til to til tre måneder senere. Irland har ikke bestridt den manglende gennemførelse af direktiv 96/82, som det kritiseres for, men har foreslået, at traktatbrudssagen udsættes med henblik på, at Kommissionen får tid til at gennemgå den irske lovgivning og konstatere, at sagen vil kunne hæves.

15. Kommissionen havde i oktober 2001 faktisk ikke givet nogen antydning af at have til hensigt at hæve sagen. I øvrigt er forslaget irrelevant, eftersom betingelserne for en beslutning om at udsætte sagen i henhold til procesreglementets artikel 82a, stk. 1, litra b), ikke er opfyldt i det foreliggende tilfælde.

16. Det er endvidere velkendt, at genstanden for en sag, der er anlagt i henhold til artikel 226 EF, er fastlagt i Kommissionens begrundede udtalelse, og at der selv i tilfælde, hvor traktatbruddet er blevet bragt til ophør efter den frist, som er fastsat i henhold til samme artikels stk. 2, er knyttet interesse til sagens forfølgning. En sådan interesse kan bl.a. bestå i, at Domstolen fastslår grundlaget for det ansvar, en medlemsstat kan pådrage sig over for dem, der kan støtte ret på traktatbruddet [4].

3 — Dom af 15.10.1986, sag 168/85, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 2945, præmis 13.

4 — Dom af 7.2.1973, sag 39/72, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 101, præmis 11, og af 17.6.1987, sag 154/85, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 2717, præmis 6.

17. Kommissionen har bevist, at det er uomtvisteligt, at den sagsøgte medlemsstat ikke inden for den fastsatte frist havde vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiv 96/82.

Følgelig bør Kommissionens påstand tages til følge, uanset om Irland efter udløbet af den herfor fastsatte frist har eller ikke har tilpasset sin nationale lovgivning til direktivet.

V — Sagens omkostninger

18. Da Kommissionens søgsmål er velbegrundet, og da der må gives den medhold i dens påstande, bør Irland dømmes til at betale sagens omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2.

VI — Forslag til afgørelse

19. Under hensyn til forudgående foreslår jeg, at Domstolen fastslår, at:

1) Irland har tilsidesat sine forpligtigelser i henhold til artikel 10, stk. 1, EF og artikel 249, stk. 3, EF, idet det ikke inden den 3. februar 1999 har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer.

2) Irland betaler sagens omkostninger.